

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της προσφυγής υπ' αριθ. 68745/01

την οποία κατέθεσε ο $\text{\textcircled{B}}$

κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συγκροτηθέν στις 5 Ιουνίου 2003 από τμήμα απαρτιζόμενο από τους δικαστές:

P. LORENZEN, *Πρόεδρο,*

K.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

F. TULKENS,

N. ΒΑΪΪĆ,

E. LEVITS,

A. KOVLER,

V. ZAGREBELSKY,

και από τον S. NIELSEN, *Αναπληρωτή Γραμματέα του Τμήματος.*

Έχον υπ' όψη την προρρηθείσα προσφυγή η οποία εισήχθη στις 31 Ιανουαρίου 2001.

Έχον υπ' όψη τις παρατηρήσεις τις οποίες υπέβαλε η εναγόμενη Κυβέρνηση και την αντίκρουση του προσφεύγοντος.

Αφού διασκέφτηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων, **ΩΣ**, είναι Έλληνας υπήκοος, γεννήθηκε το 1939 και διαμένει στην Αθήνα. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον Δικηγόρο Αθηνών Π. Μηλιαράκη. Η εναγόμενη Κυβέρνηση εκπροσωπείται από τον Β. Κυριαζόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και από τη Μ. Παπίδα, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Τα πραγματικά περιστατικά, όπως εκτίθενται από τους διαδίκους, έχουν εν περιλήψει ως εξής:

Στις 11 Ιανουαρίου 1993, το Εφετείο Αθηνών καταδίκασε τον προσφεύγοντα σε φυλάκιση οκτώ μηνών με αναστολή για χρήση πλαστού εγγράφου (απόφαση υπ' αριθ. 205/1993). Την 1^η Φεβρουαρίου 1994, ο Άρειος Πάγος επικύρωσε την απόφαση αυτή (απόφαση υπ' αριθ. 168/1994).

Εν τω μεταξύ, ο προσφεύγων, ο οποίος κατείχε τότε θέση λέκτορα στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, εξελέγη αναπληρωτής καθηγητής στην έδρα της λογοτεχνίας του πανεπιστημίου αυτού, στις 15 Δεκεμβρίου 1993.

Με την από 4 Φεβρουαρίου 1994 επιστολή προς τον πρύτανη του πανεπιστημίου, ο προσφεύγων, επικαλούμενος οικογενειακούς λόγους, παραιτήθηκε από τη θέση του λέκτορα και δήλωσε ότι δεν επιθυμούσε να αποδεχθεί τη θέση του αναπληρωτή καθηγητή, στην οποία είχε μόλις εκλεγεί. Η παραίτησή του επέφερε επίσης τη διακοπή της εναντίον του εγερθείσας πειθαρχικής διαδικασίας.

Στις 29 Μαρτίου 1994, ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση απονομής χάριτος. Στις 20 Οκτωβρίου 1994, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας του απένειμε χάρη. Στη συνέχεια, ο προσφεύγων ζήτησε να ορισθεί στη θέση αναπληρωτή καθηγητή, στην οποία είχε εκλεγεί. Στις 28 Φεβρουαρίου 1995, ο Υπουργός Παιδείας απέρριψε το αίτημά του, επειδή είχε ήδη δηλώσει ότι δεν

αποδεχόταν τον διορισμό του στην εν λόγω θέση. Επομένως, η διαδικασία θα συνεχιζόταν μεταξύ των λοιπών υποψηφίων. Εν τέλει, η διαδικασία αυτή δεν ολοκληρώθηκε και η θέση καταργήθηκε.

Εν τω μεταξύ, ο προσφεύγων είχε ζητήσει δύο φορές την αναθεώρηση της ποινικής δίκης του. Οι αιτήσεις του απορρίφθηκαν με τις υπ' αριθ. 28/1996 και 247/1997 αποφάσεις του Αρείου Πάγου. Ο προσφεύγων κατέθεσε τότε τρίτη αίτηση με την οποία ζητούσε την αναθεώρηση της δίκης του. Στις 13 Ιανουαρίου 1999, ο Άρειος Πάγος έκανε δεκτό το αίτημά του και ακύρωσε την καταδίκη του (απόφαση υπ' αριθ. 70/1999).

Την 1^η Φεβρουαρίου 1999, βάσει της αποφάσεως αυτής, ο προσφεύγων επανέλαβε το αίτημα περί ορισμού του στην επίδικη θέση. Στις 23 Μαρτίου 1999, ο πρύτανης του Πανεπιστημίου απεφάσισε τον διορισμό του προσφεύγοντος και διαβίβασε την απόφαση αυτή στον Υπουργό Παιδείας για δημοσίευση στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Ο Υπουργός Παιδείας διέθετε τρίμηνη προθεσμία για να ενεργήσει. Εν τούτοις, απεφάνθη μόλις στις 15 Μαΐου 2000, ημερομηνία κατά την οποία αρνήθηκε τον διορισμό του προσφεύγοντος, επειδή ο διορισμός αυτός δεν ήταν νόμιμος. Στις 27 Ιουλίου 2000, για να συμμορφωθεί προς την άρνηση αυτή, ο πρύτανης ανακάλεσε την από 23 Μαρτίου 1999 απόφασή του.

Όμως, εν τω μεταξύ, στις 16 Σεπτεμβρίου 1999, ο προσφεύγων είχε καταθέσει ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αίτηση αναιρέσεως της σιωπηράς αρνήσεως του Υπουργού Παιδείας να εγκρίνει τον διορισμό του. Στις 12 Οκτωβρίου 2000, το Συμβούλιο της Επικρατείας, επισημαίνοντας ότι ο Υπουργός Παιδείας είχε παραλείψει να αποφανθεί εντός της τριμήνου προθεσμίας η οποία προβλέπεται από τον νόμο, αναίρεσε την από 15 Μαΐου 2000 απόφασή του και παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Πανεπιστημίου για να φροντίσει τα της δημοσιεύσεως της πράξεως ορισμού του προσφεύγοντος στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (απόφαση υπ' αριθ. 3260/2000).

Στις 11 Δεκεμβρίου 2000, ο πρύτανης ζήτησε από το Νομικό Συμβούλιο να γνωμοδοτήσει επί της ακολουθητέας διαδικασίας.

Στις 10 Μαΐου 2001, το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους γνωμοδότησε ότι η από 23 Μαρτίου 1999 απόφαση του πρυτάνεως να διορίσει τον προσφεύγοντα στην επίδικη θέση δεν ήταν νόμιμη, αφού ο ενδιαφερόμενος είχε δηλώσει ότι δεν αποδεχόταν τον διορισμό του και ότι, εν πάση περιπτώσει, η θέση δεν υφίστατο πλέον. Το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους διευκρίνισε ότι η ακύρωση της ποινικής καταδίκης του προσφεύγοντος από τον Άρειο Πάγο ουδόλως δημιουργούσε δικαίωμα για τον τελευταίο να ορισθεί αναπληρωτής καθηγητής. Επομένως, έπρεπε η από 23 Μαρτίου 1999 απόφαση να ανακληθεί. Τέλος, το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους έκρινε ότι έπρεπε και ο πρύτανης να ανακαλέσει την από 27 Ιουλίου 2000 απόφασή του, διότι η εν λόγω απόφαση στηριζόταν σε πράξη του Υπουργού Παιδείας η οποία εν συνεχεία αναιρέθηκε από το Συμβούλιο της Επικρατείας. Η γνωμοδότηση αυτή κυρώθηκε με την από 2 Ιουλίου 2001 απόφαση του Υπουργού Παιδείας.

Εν τω μεταξύ, στις 15 Μαΐου 2001, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του διοικητικού δικαστηρίου Αθηνών αίτηση, με την οποία ζητούσε να του καταβληθούν οι μισθοί τους οποίους έπρεπε να εισπράξει από τις 25 Ιουνίου 1999. Η ημερομηνία αυτή ήταν, κατά την άποψή του, εκείνη την οποία το Συμβούλιο της Επικρατείας όριζε ως έναρξη της σταδιοδρομίας του ως αναπληρωτή καθηγητού. Ήδη η υπόθεση εκκρεμεί ενώπιον του διοικητικού δικαστηρίου.

Στις 9 Ιουλίου 2001, ο πρύτανης ανακάλεσε την από 27 Ιουλίου 2000 απόφασή του, προκειμένου να ληφθεί υπόψη η απόφαση 3260/2000, με την οποία το Συμβούλιο της Επικρατείας αναίρεσε την υπουργική απόφαση επί της οποίας είχε βασισθεί η απόφαση αυτή. Εξ άλλου, τασσόμενο υπέρ της γνώμης του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, ανακάλεσε και την από 23

Μαρτίου 1999 απόφασή του, με την οποία όριζε τον προσφεύγοντα στην επίδικη θέση. Συνεπεία της ανακλήσεως αυτής, δεν κατέστη δυνατή η δημοσίευση της πράξεως ορισμού του προσφεύγοντος στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, όπως είχε διατάξει το Συμβούλιο της Επικρατείας.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

Επικαλούμενος τα άρθρα 6, 8, 13 και 17 της Συμβάσεως και 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1, ο προσφεύγων καταγγέλλει την άρνηση του Πανεπιστημίου Αθηνών να συμμορφωθεί προς την απόφαση 3260/2000 του Συμβουλίου της Επικρατείας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

1. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι δεν ορίσθηκε στη θέση του αναπληρωτή καθηγητού, στην οποία είχε εκλεγεί, αν και η απόφαση 3260/2000 του Συμβουλίου της Επικρατείας του αναγνώριζε παρόμοιο δικαίωμα. Επικαλείται τα άρθρα 6 § 1 και 13 της Συμβάσεως.

Το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως οποίο ορίζει τα εξής σχετικά:

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί δικαίως (...), από δικαστήριο (...), το οποίο θα αποφασίσει (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

Το άρθρο 13 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Κάθε πρόσωπο του οποίου τα αναγνωριζόμενα στη (...) Σύμβαση δικαιώματα και ελευθερίες παραβιάσθηκαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίαση διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων τους.»

Η Κυβέρνηση δηλώνει, κατά κύριο λόγο, ότι το άρθρο 6 δεν έχει εφαρμογή επί της παρούσης διαφοράς. Αναφέρεται στην απόφαση *Pellegrin (Pellegrin κατά της Γαλλίας* [GC], n° 28541/95, CEDH 1999-VIII) για να προβάλλει ότι τα πανεπιστήμια είναι νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου και ότι οι καθηγητές, συμμετέχοντας στη διοίκησή τους, συμμετέχουν συγχρόνως στην άσκηση της δημόσιας εξουσίας. Επικουρικώς, η Κυβέρνηση δηλώνει ότι η αιτίαση είναι αβάσιμη.

Ο προσφεύγων δηλώνει ότι το άρθρο 6 έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση, διότι οι καθηγητές των πανεπιστημίων δεν συμμετέχουν στην άσκηση της δημόσιας εξουσίας. Ισχυρίζεται ότι υπέστη πιέσεις προκειμένου να παραιτηθεί από τη θέση λέκτορα και να αρνηθεί τον διορισμό του ως αναπληρωτής καθηγητής. Κατά τον προσφεύγοντα, οι αρμόδιες αρχές αρνήθηκαν παρανόμως να συμμορφωθούν προς την απόφαση 3260/2000 του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σε πρόσφατη απόφαση, είχε την ευκαιρία να αναθεωρήσει τη νομολογία του ως προς τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως επί των σχετικών προς τους δημοσίους λειτουργούς διαφορών, και να υιοθετήσει νέο λειτουργικό κριτήριο, το οποίο βασίζεται στη φύση των υπό δημοσίου λειτουργού ασκουμένων καθηκόντων και αρμοδιοτήτων (βλ. *Pellegrin κατά της Γαλλίας*, ο.α.). Το Δικαστήριο αποφάσισε ότι οι μόνες οι οποίες δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως, είναι οι διαφορές των δημοσίων λειτουργών, των οποίων η εργασία είναι χαρακτηριστική των ειδικών δραστηριοτήτων της δημοσίας διοικήσεως, στον μέτρο που τούτη ενεργεί ως διακάτοχος της δημοσίας εξουσίας επιφορτισμένη με την προάσπιση των γενικών συμφερόντων του Κράτους ή των λοιπών δημοσίων φορέων (βλ. *Pellegrin κατά της Γαλλίας*, ο.α., § 66), κάτι το οποίο σαφέστατα δεν ισχύει στην προκειμένη περίπτωση. Επομένως, έχει εφαρμογή το άρθρο 6.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι δικαίωμα προσβάσεως σε δικαστήριο, το οποίο εγγυάται το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, θα καθίστατο κενό περιεχομένου, εάν η εσωτερική έννομη τάξη ενός Συμβαλλομένου Κράτους επέτρεπε να παραμείνει οριστική και υποχρεωτική δικαστική απόφαση ανενεργός εις βάρος διαδίκου. Η εκτέλεση αποφάσεως, οιαδήποτε δικαστηρίου, πρέπει να θεωρείται ότι αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της «δίκης» υπό την έννοια του άρθρου 6. Το Δικαστήριο έχει ήδη αναγνωρίσει ότι η πραγματική προστασία του διαδίκου και η αποκατάσταση της νομιμότητας συνεπάγονται την υποχρέωση για τη διοίκηση να συμμορφώνεται προς απόφαση δημοσιευθείσα από το καθ' ύλην αρμόδιο ανώτατο διοικητικό δικαστήριο του Κράτους (βλ. *Hornsby κατά της Ελλάδος*, απόφαση από 19 Μαρτίου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-II, σ. 510-511, § 40 και επ.).

Στην παρούσα υπόθεση, ο προσφεύγων καταγγέλλει τη διοίκηση διότι αρνήθηκε να τον ορίσει καθηγητή, παραλείποντας έτσι να συμμορφωθεί προς την απόφαση 3260/2000 του Συμβουλίου της Επικρατείας, το οποίο του αναγνώρισε παρόμοιο δικαίωμα. Όμως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο συλλογισμός αυτός δεν είναι βάσιμος.

Το Δικαστήριο επισημαίνει κατ' αρχάς ότι η διαδικασία η οποία ηγέρθη ενώπιον το Συμβουλίου της Επικρατείας, δεν είχε ως αντικείμενο να αποφασισθεί εάν ο προσφεύγων είχε ή δεν είχε δικαίωμα να ορισθεί καθηγητής ή εάν η από 23 Μαρτίου 1999 πράξη ορισμού του ήταν νόμιμη, αλλά στρεφόταν αποκλειστικώς κατά της αρνήσεως του Υπουργού Παιδείας να δημοσιεύσει την εν λόγω πράξη στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Άλλως ειπείν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η απόφαση 3260/2000, επί της οποίας ο προσφεύγων βασίζει τις αξιώσεις του, δεν δημιούργησε ή κατέστησε έγκυρο για τον τελευταίο δικαίωμα να ορισθεί καθηγητής, αλλά αποδοκίμασε για λόγους καθαρά τυπικούς (η προσβληθείσα υπουργική απόφαση δεν είχε

ληφθεί εντός της από τον νόμο προβλεπόμενης προθεσμίας) την άρνηση του Υπουργού να δημοσιεύσει την επίδικη πράξη.

Αληθές είναι ότι η διοίκηση δεν εκτέλεσε την απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας και δεν δημοσίευσε την από 23 Μαρτίου 1999 πράξη στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Επιπλέον, η διοίκηση ανακάλεσε την εν λόγω πράξη. Εν τούτοις, θα πρέπει να διαπιστωθεί ότι η διοίκηση είχε σοβαρούς λόγους για να προβεί στις ενέργειες αυτές. Στο σημείο αυτό, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι μετά από την απόφαση την οποία εξέδωσε το Συμβούλιο της Επικρατείας, ο πρύτανης του Πανεπιστημίου ζήτησε τη γνώμη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους επί των περαιτέρω ενεργειών του. Το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους εξέφρασε τη γνώμη ότι η από 23 Μαρτίου 1999 απόφαση του πρυτάνεως να ορίσει τον προσφεύγοντα στην επίδικη θέση δεν ήταν νόμιμη, διότι ο τελευταίος είχε προηγουμένως δηλώσει ότι δεν αποδεχόταν τον διορισμό του, και, εν πάση περιπτώσει, η θέση δεν υφίστατο πλέον. Το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους κατέληξε ότι η από 23 Μαρτίου 1999 απόφαση έπρεπε να ανακληθεί.

Έχον υπόψη τα ανωτέρω, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν θα έπρεπε να απαιτηθεί από τον πρύτανη, μόνον αρμόδιο να αποφασίσει τον διορισμό του προσφεύγοντος, να διατηρήσει σε ισχύ την από 23 Μαρτίου 1999 απόφαση, ενώ, λαμβανομένων υπόψη τόσο του ιστορικού της υποθέσεως όσο και των συστάσεων του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, είχε βάσιμους λόγους να αναιρέσει την απόφαση αυτή, έτι μάλλον, ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας ουδόλως απεφάνθη επί της ισχύος της εν λόγω αποφάσεως και ουδόλως εξέτασε την ουσία της διαφοράς. Επιβολή της διατηρήσεως από τον πρύτανη της επιδικίου αποφάσεως σε ισχύ προκειμένου να επιτραπεί η δημοσίευσή της, όπως είχε διατάξει το Συμβούλιο της Επικρατείας, θα ισοδυναμούσε με ερμηνεία του άρθρου 6 ως επιβάλλοντος στα Κράτη την υποχρέωση συμμορφώσεως προς παράνομη διοικητική πράξη, κάτι το οποίο ασφαλώς

δεν είναι ο σκοπός της διατάξεως αυτής.

Επομένως, ακόμα και εάν ο προσφεύγων είχε εξαντλήσει τα εσωτερικά ένδικα μέσα (αφού δεν προσέφυγε κατά της από 9 Ιουλίου 2001 πράξεως του πρυτάνεως, με την οποία ανεκλήθη ο διορισμός του), το Δικαστήριο εκτιμά ότι η παράλειψη της διοικήσεως να δημοσιεύσει την επίδικη πράξη, συμφώνως προς την απόφαση 3260/2000 του Συμβουλίου της Επικρατείας, δεν προσέβαλε τα δικαιώματα του προσφεύγοντος, τα οποία εγγυάται το άρθρο 6 της Συμβάσεως.

Εξ άλλου, των άρθρων 13 και 6 § 1 αποτελούντων αντικείμενο υπερθέσεως εν τοιαύτη περιπτώσει, το Δικαστήριο δεν θεωρεί ότι πρέπει να κρίνει εάν υπήρξε μη εκπλήρωση των απαιτήσεων του πρώτου, ολιγότερο αυστηρών εν σχέσει προς τις απαιτήσεις του δεύτερου και εν προκειμένω πλήρως ενσωματωμένων στις τελευταίες (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Airey κατά της Ιρλανδίας*, απόφαση από 9 Οκτωβρίου 1979, série A n° 32, σελ. 18, § 35).

Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι πρέπει η προσφυγή να απορριφθεί κατά το μέρος αυτό ως προδήλως αβάσιμη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Συμβάσεως.

2. Ο προσφεύγων παραπονείται επίσης ότι υπήρξε παραβίαση των άρθρων 8 και 17 της Συμβάσεως και 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1. Δηλώνει ότι η άρνηση διορισμού του ως αναπληρωτή καθηγητού συνιστά απαγόρευση ασκήσεως του επαγγέλματός του, απαγόρευση η οποία επιδρά επί της οικογενειακής ζωής και επιβιώσεώς του.

Το άρθρο 8 της Συμβάσεως εγγυάται το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής. Το άρθρο 17 της Συμβάσεως απαγορεύει την κατάχρηση δικαιώματος και το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1 εγγυάται το δικαίωμα κάθε φυσικού ή νομικού προσώπου στον σεβασμό της

περιοσί­ας του.

Ακόμα και εάν είχαν εξαντληθεί τα εσωτερικά ένδικα μέσα όσον αφορά τις διατυπωθείσες αιτιάσεις, το Δικαστή­ριο, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων τα οποία έχει στη διάθεσή του, και στο μέτρο που είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί των διατυπωθέντων ισχυρισμών, δεν διαπιστώνει καμία παραβίαση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που εγγυάται η Σύμβαση ή τα Πρωτόκολλα αυτής.

Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι πρέπει η προσφυγή να απορριφθεί κατά το μέρος αυτό ως προδήλως αβάσιμη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Συμβάσεως.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστή­ριο, ομοφώνως,
Δεν κάνει δεκτή την προσφυγή.

[υπογραφή]

Søren NIELSEN

Αναπληρωτής Γραμματέας

[υπογραφή]

Peer LORENZEN

Πρόεδρος

[Σφραγίδα του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων]

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ